

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra »Vor Journal-Litteratur«

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2011 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p254-txt-shoot-idbe56caee-3443-4a2e-a38c-f30ea76f1394.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Jeg gaaer nu videre i min historiske Udvikling af vor liberale Journalistiks Virksomhed – at det alene er den, jeg her vil have med at gjøre, det turde saavel Tidsomstændigheder lade ane som ogsaa min Fremstillings Forhold til Hr. Ostermanns, der saa godt som ene har havt dem for Øie, sætte udenfor al Tvivl. Af min hidtil anstillede Betragtning maa der fremgaae en Præsumption for, at ligesom Regjeringen i Forhold til Journallitteraturen angav Tonen, den saaledes ogsaa maa vedblive i det Følgende. Hermed er nu ingenlunde sagt, – hvilket jeg ogsaa allerede ovenfor har antydet, – at Journalistiken slet ikke skulde have været virksom; men kun at Regjeringen er primus motor. Som naar to elastiske Legemer, hvoraf det ene ligger roligt, det andet derimod bliver sat i Bevægelse, støde sammen, netop dette Sammenstød betinger en Reaction fra det forhen rolige Legemes Side, og denne Reaction igjen fremkalder et primært Stød, men saaledes, at vi bestandig fastholde Reactionen som betinget ved det primaire Stød, – saaledes tænker jeg mig Forholdet, dog med den Modification, at det undertiden hænder sig, at Reactionen var for svag og for momentan til at fremkalde en ny Impuls fra Legemet Nr. 1, saa dette Legeme, hvis al Virksomhed ikke skal ophøre, maa sætte sig i Bevægelse paany. For nu at godtgjøre det, jeg har sagt, skal jeg tage Hensyn til de Svingningsknuder, hvor saa at sige de to Magter samle sig, og eftervise, om vel Journalistikens Energie fremkalder Regjeringens Skridt eller den ved sit Skridt kalder Journalistiken til Virksomhed, og det saavel naar den opmuntrer og fremhjælper den ny Udvikling, som naar den deprimerende forhindrer Journalistikens Bæk fra at blive stillestaaende Vand og tvinger den til at blive en Strøm. At man imidlertid indtil 1834 ikke kan vente synderlige Resultater, det kan man vel nogenlunde slutte deraf, at først i 34 et Spørgsmaal af stor Vigtighed for Journallitteraturen kommer paa Bane, nemlig det om Trykkefrihed, og istedetfor man skulde have ventet, at man practisk vilde have anstillet Experimenter i saa Henseende, anstiller man derimod theoretiske Undersøgelser.